

Sygn. akt: II AKa 234/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Niementowska
Sędziowie:	SSA Robert Kirejew SSA Aleksander Sikora (spr.)
Protokolant:	Bartłomiej Wiench

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Wschód w Katowicach Renaty Mistarz

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 r. sprawy

D. P. c. E. i M. ur. (...) w K.

oskarżonej z art. 156§1 pkt 2 kk.

na skutek apelacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 1 marca 2018 roku, sygn. akt V K 281/17

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata M. P. - Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonej w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Aleksander Sikora SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew

II AKa 234/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2018 roku, w sprawie sygn. akt V K 282/17, Sąd Okręgowy w Katowicach uznał oskarżoną D. P. za winną tego, że w dniu 2 września 2017 roku w K., poprzez zadanie uderzeń nożem w twarz pokrzywdzonej M. S., spowodowała u niej obrażenia ciała w postaci głębokich ran ciętych okolicy czołowej po stronie lewej i nosa po stronie lewej, schodzących aż do podstawy nosa, czym spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu M. S., w postaci trwałego, istotnego zeszpecenia jej twarzy, czym wyczerpała znamiona ustawowe przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 kk i za to na mocy tego przepisu, przy zast. art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności. Na

mocy art. 46 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 2.000 złotych. Na rzecz występującego w sprawie obrońcy z urzędu zasądzono wynagrodzenie w kwocie 1254, 60 zł, a oskarżoną obciążono wydatkami postępowania w kwocie 1787, 12 zł oraz zasądzono od niej opłatę w wysokości 180 zł.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonej, zaskarżając orzeczenie w części, dotyczącej kary oraz rozstrzygnięcia o kosztach sądowych i zarzucając obrazę przepisów postępowania, w postaci art. 627 kpk, poprzez zasądzenie od oskarżonej kosztów sądowych w sytuacji, gdy ze względu na sytuację majątkową oskarżonej oraz mając na uwadze względy słuszności, uzasadnione było zwolnienie jej od ponoszenia kosztów sądowych. Nadto obrońca zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kary 1 roku podczas gdy okoliczności sprawy i postawa oskarżonej uzasadniała wymierzenie kary wolnościowej oraz poprzez zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej nawiązki w kwocie 2.000 złotych w sytuacji, gdy w toku postępowania nie zostało wykazane, że ewentualna wysokość szkody lub wartość krzywdy jest trudna do ustalenia, a nadto zasądzenie nawiązki w wysokości wygórowanej, nieadekwatnej do szkody i krzywdy poniesionej przez pokrzywdzoną. Stawiając te zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, o uchylenie orzeczenia z punktu 2, zasądzającego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej oraz poprzez zwolnienie oskarżonej od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia prawa procesowego nie jest uzasadniony. Na wstępie zauważyć należy, iż twierdząc o uchybieniu dyspozycji art. 627 kpk, obrońca równocześnie formułował wniosek odwoławczy o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie oskarżonej od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I instancji. W istocie zatem intencją skarżącego było wykazanie, iż nieprawidłowo nie zastosowano wobec oskarżonej instytucji zwolnienia od kosztów sądowych. Przypomnieć trzeba, iż art. 627 kpk statuuje zasadę ponoszenia kosztów sądowych przez skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego. Aby mogło dojść do jej przełamania konieczne jest wystąpienia przesłanek zwolnienia od kosztów sądowych, przewidzianej w art. 624 § 1 kpk. Ta instytucja prawa procesowego ma fakultatywny charakter, co ma określone implikacje w sferze kontroli odwoławczej. Przepis art. 624 § 1 kpk wymaga wykazania przez stronę ubiegającą się o zwolnienie od kosztów sądowych tych przesłanek, które w treści wskazanego przepisu, jako konieczne ustawodawca przewidział. Sytuacja taka w realiach niniejszej sprawy nie nastąpiła. Oskarżona, co prawda, nie pracuje, ale równocześnie nie jest zarejestrowana jako bezrobotna, a zatem nie poszukuje aktywnie pracy, mając wykształcenie zawodowe i poszukiwany na rynku pracy wyuczony zawód sprzedawcy. Sama wyzbywa się zatem możliwości uzyskiwania regularnych dochodów, utrzymując się z pomocy rodziców i partnera. Oskarżona jest osobą relatywnie młodą, zdrową i zdolną do pracy, a zatem z jej własnej decyzji, nie zaś trudności obiektywnych, wynika jej sytuacja materialna i finansowa. Nie daje to podstawy do uznania, iż Sąd I instancji winien był zastosować zwolnienie oskarżonej od ponoszenia kosztów sądowych, jak twierdzi autor apelacji.

Również zarzut rażącej niewspółmierności kary, zarówno co do kary zasadniczej, jak i nawiązki, nie jest uzasadniony. Kara 1 roku pozbawienia wolności, wymierzona z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia, jest karą minimalną możliwą do orzeczenia. Intencją skarżącego było wykazanie, iż kara ta winna była być orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zagadnienie to było w polu widzenia Sądu I instancji, o czym świadczy treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji wskazał tam, iż uwzględniając treść art. 69 § 1 kk w brzmieniu nadanym mu po nowelizacji obowiązującej od 1 lipca 2015, brak było podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonej kary 1 roku pozbawienia wolności. Prawidłowo stwierdził tenże Sąd, iż zachodzi negatywna przesłanka tej formy probacji, polegająca na tym, iż oskarżona w czasie popełnienia przestępstwa była skazana na karę pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 22.05. 2015 r. sygn. akt V K 211/15 oskarżona została skazana za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i inne na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat. Mimo upływu okresu próby i kolejnych 6 miesięcy skazanie to nie uległo zatarciu, jako że opisanym wyżej wyrokiem orzeczono wobec oskarżonej środek karny oparty na dyspozycji art. 46 § 1 kk w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 1.500 zł. Ustaleniem Sądu Apelacyjnego jest, iż z obowiązku tego oskarżona do chwili obecnej nie wywiązała

się (pisemna informacja k. 234 akt). Oznacza to, iż biorąc pod uwagę treść art. 107 § 6 kk, skazanie oskarżonej opisanym wyżej wyrokiem nie uległo zatarciu.

Orzeczenie przez Sąd I instancji nawiązki w kwocie 2.000 złotych na rzecz pokrzywdzonej, było w pełni uzasadnione. Krzywda pokrzywdzonej jest niezaprzeczalna, długość trwania dolegliwości bólowych, trudności z oddychaniem, konieczności dodatkowych zabiegów medycznych, to elementy składające się na intensyfikowanie okoliczności, które modulują wysokość nawiązki w kierunku podwyższania jej kwoty. Stąd też i w tym zakresie zarzut odwoławczy okazał się nieuzasadniony.

Przeprowadzona kontrola odwoławcza, wywołana złożoną przez obrońcę oskarżonego apelacją, przy równoczesnym stwierdzeniu, iż nie zachodzi przesłanka ingerencji z urzędu w treść zaskarżonego wyroku poprzez dyspozycję art. 440 kpk, doprowadziła do rozstrzygnięcia o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

Na rzecz obrońcy z urzędu zasądzono wynagrodzenie za obronę udzieloną oskarżonej w postępowaniu odwoławczym. Oskarżoną zwolniono zaś od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Aleksander Sikora SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew